

Arrest

nr. 209 105 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 april 2018 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 15 september 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 13 maart 2018 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.09.2017 werd ingediend door:

Naam: B. (..)

Voor naam: S. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 09.02.1999

Geboorteplaats: Hay Hassani

Identificatienummer in het Rijksregister:xxxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 15.09.2017 gezinshereniging aan met haar zus, zijnde B. H. (..), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxxxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan derden dd. 09.01.2014, 04.02.2014, 08.02.2014, 23.06.2014, 12.07.2014, 17.09.2014, 30.09.2014, 13.10.2014, 24.11.2014, 04.03.2015, 05.06.2015, 22.06.2015, 06.07.2015, 16.07.2015, 10.08.2015, 14.10.2015, 02.01.2016, 15.02.2016, 07.03.2016, 21.04.2016 (één datum onleesbaar)

- bewijs geldstorting vanwege een derde aan de referentiepersoon dd. 26.02.2014

Uit het geheel van deze stukken blijken geen stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene.

Er werden geen overige documenten voorgelegd.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 18.10.2016 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 08.07.2013 ononderbroken in België woont. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van artikel 47 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. "(eigen onderlijning)
Verzoekster legde een aantal documenten voor om aan te tonen dat zij effectief 'ten laste' was van haar zus in het land van herkomst.

Concreet gaat het om bewijzen van 22 geldstortingen van de referentiepersoon tussen januari 2014 en april 2016.

Verwerende partij geeft aan dat deze geldstortingen van de referentiepersoon gebeurden aan "derden". Verwerende partij meent dat niet werd bewezen dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon, doordat er geen bewijzen van stortingen vanwege de referentiepersoon aan verzoekster werden voorgelegd.

Deze motivering is echter niet afdoende.

Verwerende partij vergeet om het dossier holistisch te bekijken, en alle bewijsstukken en verzoeksters' profiel mee in overweging te nemen.

De "derden" aan wie de geldstortingen die werden voorgelegd gebeurden, zijn de ouders van verzoekster en haar zus.

De begunstigden van de geldstortingen zijn heer A.B. en mevrouw F.H. (..).

Verwerende partij was op de hoogte (of diende dit te zijn) van het feit dat dit de ouders van verzoekster en haar zus zijn.

Bij de aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet heeft verzoekster immers haar verwantschap aangetoond met haar zus door haar geboorteakte en de geboorteakte van haar zus voor te leggen (zie administratief dossier en ook stuk 2 en 3). De ouders van verzoekster en haar zus staan natuurlijk op de geboorteaktes vermeld.

Daarnaast was verwerende partij op de hoogte van het feit dat verzoekster minderjarig was gedurende haar verblijf in Marokko en op het moment van haar komst naar België in 2016.

Als minderjarige woonde verzoekster in Marokko logischerwijze in bij haar ouders. Het is niet gebruikelijk in Marokko (of België) om als minderjarig meisje buiten de ouderlijke woonst te verblijven. Verzoekster plukte als minderjarige die inwoonde bij haar ouders rechtstreeks de vruchten van de geldstortingen van de referentiepersoon aan deze ouders. Zowel verzoekster als haar ouders waren ten laste van de referentiepersoon.

Desalniettemin creëert verwerende partij het beeld dat verzoekster bij haar aanvraag enkel bewijzen van geldstortingen aan 'derden' heeft voorgelegd die geen enkele link hebben met haar eigen situatie. Dit beeld strookt niet met de realiteit, en gaat in tegen de stukken in het administratief dossier.

Verwerende partij lijkt geen oog te hebben voor het totaalplaatje en het profiel van verzoekster (een minderjarige die in Marokko bij haar ouders woonde, en mee de vruchten plukte van de geldoverschrijvingen van de zus). Dit kan men bezwaarlijk een zorgvuldige handelswijze noemen.

Relevant hierbij is ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor burgers van de Unie en hun familieleden¹, die het volgende stelt:

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was. In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen." (eigen onderlijning)

Volgens deze mededeling van de Europese Commissie, die een sterke interpretatieve waarde heeft, mag het bewijs van 'ten laste zijn' met elk passend middel bewezen worden. Dit wordt bevestigd door het Hof van Justitie, die stelt dat het 'ten laste zijn' een feitenkwestie is, en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OM%3A2009%3A0313%3AFIN%3ANL%3APDF>
Verwerende partij miskent dan ook de bewijslast van de stukken in het dossier, en ging uiterst onzorgvuldig te werk door niet alle bewijsstukken in overweging te nemen en het dossier niet holistisch te bekijken. Uit de bewijsstukken blijkt immers dat verzoekster, als minderjarige die inwoonde bij haar ouders, samen met haar ouders ten laste was van de referentiepersoon in België. Verwerende partij had hechter geen oog voor het totaalplaatje.

Conclusie

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Verwerende partij meende ten onrechte dat verzoekster niet ten laste is van de referentiepersoon, en weigerde op die basis de aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel werd door verwerende partij dan ook geschonden.

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoekster niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden..”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De bestreden beslissing werd genomen op grond van de bepalingen die betrekking hebben op andere familieleden van een burger van de Unie.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

2.7. Verzoekende partij verwijst naar de geldstortingen die zij heeft voorgelegd en betoogt dat deze geldstortingen gericht waren aan haar ouders omdat zij toentertijd nog minderjarig was. Als minderjarige woonde zij logischerwijze in bij haar ouders en was dus eveneens ten laste van de referentiepersoon in het herkomstland.

2.8. De Raad stelt vast dat – zoals in de bestreden beslissing ook wordt erkend – de verzoekende partij verschillende bewijzen van geldstortingen heeft voorgelegd vanwege de referentiepersoon. De verwerende partij motiveert dat deze geldstortingen niet aan verzoekende partij zijn gericht maar wel aan een derde. Zoals de verzoekende partij evenwel komt te stellen, blijkt dat deze geldstortingen gericht waren aan de vader. Er liggen geen gegevens voor dat de verzoekende partij, voor haar komst op 11 juni 2016 naar België op 17-jarige leeftijd, niet meer inwoonde bij de ouders (en dus ook de vader aan wie de geldstortingen gebeurden). De Raad stelt aldus vast dat de verwerende partij volledig abstractie maakt van het feit dat de geldstortingen gebeurden aan de vader op een ogenblik dat verzoekende partij deel uitmaakte van diens gezin. Verzoekende partij kan gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij het beeld creëert dat zij bij haar aanvraag enkel bewijzen van geldstortingen aan derden heeft voorgelegd die geen enkele link zouden hebben met haar eigen situatie. Het kwam de verwerende partij toe deze stortingsbewijzen te beoordelen in het licht van de specifieke situatie van verzoekende partij.

2.9. Evenwel stelt de Raad verder ook vast dat de bestreden beslissing nog andere determinerende motieven bevatten die de verzoekende partij volledig onbetwist laat, met name oordeelt de verwerende partij tevens dat noch verzoekende partij noch de referentiepersoon hebben aangetoond niet ten laste te vallen van de Belgische staat en verzoekende partij evenmin heeft aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekende partij ten laste te nemen. Deze motieven blijven dan ook staan en zijn voldoende draagkrachtig om de bestreden beslissing te schragen. De gegrondheid van de aangevoerde kritiek is dan ook niet van die aard dat het kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.10. In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat haar gezinsleven zich volledig in België situeert met haar zus, merkt de Raad op dat de term *'familie- en gezinsleven'* zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar zus, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Britannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij op 17-jarige leeftijd is gaan inwonen bij haar zus in België en dat deze haar ten laste neemt. Evenwel heeft de verzoekende partij niet betwist dat zij niet heeft aangetoond dat noch zichzelf

noch haar zus ten laste zijn van de Belgische staat noch dat niet is aangetoond dat haar zus voldoende bestaansmiddelen heeft om haar ten laste te nemen. Het loutere feit dat verzoekende partij inwoont bij haar zus is onvoldoende om van een bijzondere vorm van afhankelijkheid te spreken. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.11. Het beroep wordt verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER